

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุป

ในการศึกษาเรื่องการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชตามอายุและทัศนคติต่อภาษามีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดในเขตเทศบาลนครศรีธรรมราช ตามตัวแปรทางสังคม 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรอายุ และตัวแปรทัศนคติต่อภาษา ในส่วนของตัวแปรอายุนั้นผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มอายุที่ศึกษาออกเป็น 4 กลุ่มด้วยกัน ได้แก่ กลุ่มอายุ 11-20 ปี กลุ่มอายุ 21-30 ปี กลุ่มอายุ 31-40 ปี และกลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป และในส่วนของทัศนคติต่อภาษานั้นผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น และกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้คำพยางค์เดียวและมีสระเสียงสั้นที่ภาษาไทยมาตรฐานออกเสียงเป็น [e] และในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชออกเสียงเป็น [ɛ] จากผู้บอกภาษาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลนครศรีธรรมราชและใช้ภาษาถิ่นในการสัมภาษณ์ โดยใช้รูปภาพและแสดงท่าทางประกอบ

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการฟังและนำผลที่ได้มาประมวลผลทางสถิติ พบว่า (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช มีรูปแปร 3 รูป คือ [e], [ɛ̂] และ [ɛ] ซึ่งผู้วิจัยเรียกว่า รูปแปรใหม่, รูปแปรกึ่งกลาง และรูปแปรดั้งเดิม ตามลำดับ การปรากฏของ [ɛ̂] หรือรูปแปรกึ่งกลางเป็นที่น่าสนใจ เพราะค้านกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ามีรูปแปร 2 รูป คือ [e] และ [ɛ] รูปแปรทั้ง 3 รูปปรากฏในอัตราที่แตกต่างกัน คือ รูปแปรดั้งเดิมได้รับความนิยมมากที่สุด 55.53% รูปแปรกึ่งกลางได้รับความนิยมรองลงมา 29.67% และรูปแปรใหม่ได้รับความนิยมน้อยที่สุด 14.8%

ผู้วิจัยศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่าง รูปแปรต่าง ๆ ในการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชกับตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษา โดยใช้วิธีคำนวณค่าไคสแควร์ ซึ่งกำหนดระดับนัยสำคัญไว้ที่ 0.01 พบว่า

อายุมีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแปรต่าง ๆ ในการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ทั้งในการศึกษาตามตัวแปรอายุเพียงตัวแปรเดียวในบทที่ 4 และการศึกษาตามตัวแปรอายุโดยควบคุมทัศนคติต่อภาษาในบทที่ 6 ซึ่งแยกกล่าวแต่ละประเด็นดังนี้

การศึกษาการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชตามตัวแปรอายุในบทที่ 4 ผู้บอกภาษาแต่ละกลุ่มอายุใช้รูปแปรต่าง ๆ ในอัตราที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ในส่วนของรูปแปรดั้งเดิมยิ่งผู้บอกภาษามีอายุน้อยก็ใช้รูปแปรดั้งเดิมน้อย แสดงให้เห็นว่ารูปแปรดั้งเดิมมีแนวโน้มลดลง ในส่วนของรูปแปรกึ่งกลางจากผู้บอกภาษา 4 กลุ่มอายุ สามารถแบ่งผู้บอกภาษาได้เป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มอายุน้อย 11-20 ปี และ 21-30 ปี ใช้รูปแปรกึ่งกลางในอัตราที่มากกว่ากลุ่มอายุมาก 31-40 ปี และ 41 ปีขึ้นไป และในส่วนของรูปแปรใหม่แสดงให้เห็นถึงการใช้รูปแปรใหม่ในอัตราที่มากและน้อยสลับกันไป ในกลุ่มอายุต่าง ๆ กล่าวคือ ถ้าใช้รูปแปรใหม่ในอัตราที่มากในกลุ่มอายุหนึ่งแล้ว กลุ่มอายุถัดไปก็ใช้ในอัตราที่น้อยลง

การศึกษาการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมทัศนคติต่อภาษาในบทที่ 6 ซึ่งแบ่งออกเป็น การศึกษาการแปรตามกลุ่มอายุในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวก และในกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบ ในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษานั้น รูปแปรดั้งเดิมมีการปรากฏลดลงเมื่อผู้บอกภาษามีอายุน้อยลง รูปแปรกึ่งกลางมีการปรากฏเพิ่มขึ้นเมื่อผู้บอกภาษามีอายุน้อยลง และรูปแปรใหม่มีการปรากฏในอัตราใกล้เคียงกันแต่ในกลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไปมีอัตราการปรากฏของรูปแปรนั้นน้อยกว่ากลุ่มอายุอื่น ส่วนในกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษานั้น รูปแปรดั้งเดิมมีอัตราการปรากฏลดลงเมื่อผู้บอกภาษามีอายุน้อยลง ยกเว้นในกลุ่มอายุ 11-20 ปี ที่กลับใช้รูปแปรดั้งเดิมสูงขึ้นมาอีก ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะต้องการอนุรักษ์รูปแปรดั้งเดิมไว้ ไม่ต้องการให้สูญหายไปจากระบบเสียงภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ส่วนรูปแปรกึ่งกลางและรูปแปรใหม่นั้นผู้บอกภาษาแต่ละกลุ่มอายุใช้รูปแปรดังกล่าวในอัตราแตกต่างกันโดยไม่มีแนวโน้มแน่นอนเหมือนในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวก ทั้งนี้กลุ่มอายุ 21-30 ปีใช้รูปแปรกึ่งกลางมากกว่ากลุ่มอายุอื่นอย่างชัดเจน และกลุ่มอายุ 31-40 ปีใช้รูปแปรใหม่มากกว่ากลุ่มอายุอื่นอย่างชัดเจน

ทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแปรต่าง ๆ ในการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ทั้งในการศึกษาตามทัศนคติต่อภาษาเพียงตัวแปรเดียวในบทที่ 5 และการศึกษาตามทัศนคติต่อภาษาโดยควบคุมตัวแปรอายุในบทที่ 7 ซึ่งแยกกล่าวแต่ละประเด็นดังนี้

การศึกษาการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชตามทัศนคติต่อภาษาในบทที่ 5 เห็นได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติต่อภาษาถิ่นแตกต่างกันใช้รูปแปรต่าง ๆ ในอัตราที่แตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นนิยมใช้รูปแปรดั้งเดิมมากที่สุด นิยมใช้รูปแปรกึ่งกลางรองลงมา และนิยมใช้รูปแปรใหม่น้อยที่สุด ในขณะที่ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นนิยมใช้รูปแปรใหม่มากที่สุด

นิยมใช้รูปแปรกึ่งกลางรองลงมา และนิยมใช้รูปแปรดั้งเดิมน้อยที่สุด แสดงว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นนิยมใช้รูปแปรดั้งเดิม และกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นนิยมใช้รูปแปรใหม่ ส่วนรูปแปรกึ่งกลางทั้งกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบและกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นนิยมใช้ในอัตราใกล้เคียงกัน

การศึกษาการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชตามทัศนคติต่อภาษาโดยควบคุมตัวแปรอายุในบทที่ 7 ซึ่งแบ่งออกเป็น การศึกษาการแปรตามทัศนคติต่อภาษาในกลุ่มอายุ 11-20 ปี , 21-30 ปี 31-40 ปี และ 41 ปีขึ้นไปตามลำดับ ในกลุ่มอายุ 11-20 ปี กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นนิยมใช้รูปแปรดั้งเดิม ส่วนกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นนิยมใช้รูปแปรใหม่ ส่วนรูปแปรกึ่งกลางใช้ในอัตราใกล้เคียงกัน ในกลุ่มอายุ 21-30 ปี กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นยังคงนิยมใช้รูปแปรดั้งเดิม แต่กลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นกลับนิยมใช้รูปแปรกึ่งกลาง ส่วนรูปแปรใหม่นั้นกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นนิยมใช้มากกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น ในกลุ่มอายุ 31-40 ปี กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นยังคงนิยมใช้รูปแปรดั้งเดิม ส่วนกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นยังคงนิยมใช้รูปแปรใหม่ แต่อัตราการปรากฏของรูปแปรใหม่ในกลุ่มอายุ 31-40 ปีที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นมากกว่ารูปแปรอีกสองรูปอย่างชัดเจน ซึ่งต่างกับกลุ่มอายุ 11-20 ปีที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นที่นิยมใช้รูปแปรใหม่มากกว่ารูปแปรอีกสองรูปเล็กน้อย และเป็นที่น่าสนใจว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นนิยมใช้รูปแปรกึ่งกลางมากกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น และในกลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นยังคงนิยมใช้รูปแปรดั้งเดิม แต่กลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นกลับนิยมใช้รูปแปรกึ่งกลางมากกว่ารูปแปรอีกสองรูปเล็กน้อย ซึ่งต่างกับกลุ่มอายุ 21-30 ปีที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นที่นิยมใช้รูปแปรกึ่งกลางมากกว่ารูปแปรอีกสองรูปอย่างชัดเจน

นอกจากนี้เมื่อนำตัวแปรทางสังคมทั้งสองมาศึกษาด้วยกัน และทดสอบค่าสถิติไคสแควร์ พบว่ามีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแปรต่าง ๆ ของผู้บอกภาษากลุ่มต่าง ๆ ทั้ง 8 กลุ่ม เมื่อแยกตามกลุ่มอายุและทัศนคติต่อภาษา ผลการศึกษาสรุปได้ว่า รูปแปรดั้งเดิมมีการปรากฏในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกมากกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา โดยในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษามีการปรากฏของรูปแปรดั้งเดิมลดลงเมื่อผู้บอกภาษามีอายุน้อยลง และในกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษารูปแปรดั้งเดิมมีแนวโน้มลดลงแต่มีแรงต้านที่จะอนุรักษ์รูปแปรดั้งเดิมไว้ทำให้มีการใช้เพิ่มขึ้นในกลุ่มอายุ 11-20 ปีที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ส่วนรูปแปรกึ่งกลางมีการปรากฏทั้งในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกและกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา โดยมีการปรากฏในอัตราใกล้เคียงกัน ยกเว้นในกลุ่มอายุ 21-30 ปีที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่นิยมใช้รูปแปรกึ่งกลางมากกว่ากลุ่มอื่นอย่างชัดเจน ส่วนรูปแปรใหม่มีการปรากฏในกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบมากกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา และในกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษานั้นกลุ่มอายุ 31-40 ปีต่อภาษานิยมใช้รูปแปรใหม่มากกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ อย่างชัดเจน ส่วนในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษามีการใช้รูปแปรใหม่ในอัตราใกล้เคียงกัน แต่พอสังเกตได้ว่ากลุ่มอายุ 31-40 ปี นิยมใช้รูปแปรใหม่มากกว่ากลุ่มอายุอื่น

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าการทดสอบทางสถิติจะแสดงว่า ทั้งตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษามีผลต่อการแปรของภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่เมื่อพิจารณารูปแบบการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ตามตัวแปรอายุ ในบทที่ 4 พบว่า ผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุใช้รูปแปรต่าง ๆ ในรูปแบบเดียวกัน คือ ใช้รูปแปรดั้งเดิมมากที่สุด ใช้รูปแปรกึ่งกลางรองลงมา และใช้รูปแปรใหม่น้อยที่สุด และเมื่อพิจารณารูปแบบการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาอื่น ในบทที่ 5 พบว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกและ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาใช้รูปแปรต่าง ๆ ในรูปแบบแตกต่างกัน คือ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกใช้รูปแปรดั้งเดิมมากที่สุด ใช้รูปแปรกึ่งกลางรองลงมา และใช้รูปแปรใหม่น้อยที่สุด ในขณะที่ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบใช้รูปแปรใหม่มากที่สุด ใช้รูปแปรกึ่งกลางรองลงมา และใช้รูปแปรดั้งเดิมน้อยที่สุด แสดงให้เห็นว่าในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ตัวแปรทัศนคติต่อภาษามีความสำคัญและมีผลต่อการใช้ภาษามากกว่าตัวแปรอายุ

อภิปรายผล

จากผลของการวิเคราะห์เกี่ยวกับการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ตามตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ และทัศนคติต่อภาษา ได้แสดงให้เห็นถึงเรื่องที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

รูปแปร [e] หรือรูปแปรใหม่ มีปรากฏในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชอยู่แล้วหรือไม่

รูปแปรใหม่อาจจะมีการปรากฏอยู่แล้วในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช โดยมีการแปรอิสระกับรูปแปร [ɛ] หรือรูปแปรดั้งเดิม อาจไม่ได้เกิดจากอิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐาน เห็นได้จากการที่ทุกกลุ่มอายุมีการปรากฏของรูปแปรใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไปซึ่งเป็นตัวแทนของคนรุ่นเก่า

ในเรื่องดังกล่าวผู้วิจัยมีความเห็นว่าการที่จะชี้ชัดลงไปว่ารูปแปรใหม่มีการปรากฏอยู่แล้วหรือไม่นั้น ควรจะศึกษาผู้บอกภาษาที่มีอายุมากกว่ากลุ่มที่เป็นตัวแทนคนรุ่นเก่าในงานวิจัยนี้ โดยอาจจะศึกษาจากผู้บอกภาษาที่มีอายุ 70 ปีขึ้นไป ซึ่งผู้บอกภาษากลุ่มนี้มีการติดต่อเกี่ยวข้องกับภาษาไทยมาตรฐานน้อยมาก ดังนั้นจึงไม่น่าที่จะมีการปรากฏของรูปแปรใหม่ แต่ผู้บอกภาษาในรุ่นอายุถัดลงมาที่มีการติดต่อเกี่ยวข้องกับภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้น อิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานจึงทำให้มีการปรากฏของรูปแปรใหม่ อย่างไรก็ตามควรมีการศึกษาต่อไป

การปรากฏของรูปแปร [$\varepsilon^{\wedge}$] หรือรูปแปรกึ่งกลาง

การปรากฏของรูปแปรกึ่งกลางเป็นเรื่องที่น่าสนใจเพราะไม่ได้คาดคิดว่ารูปแปรดังกล่าวจะมีปรากฏ ดังจะเห็นได้จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ารูปแปรของ (ε) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช มี 2 รูปแปร คือ [e] และ [ε] เท่านั้น ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ยืนยันอย่างชัดเจนว่ามีรูปแปรที่ไม่ได้ออกเสียงเหมือนสองรูปแปรดังกล่าว แต่ออกเสียงอยู่ระหว่างรูปแปรทั้งสอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ให้เสียงที่อยู่ระหว่างสองรูปแปรนั้นเป็นรูปแปรอีกรูปหนึ่ง และการปรากฏของรูปแปรกึ่งกลางอาจเกิดจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งในสองประการได้แก่ ประการแรกผู้บอกภาษามีความนิยมชมชอบทั้งรูปแปรใหม่และรูปแปรดั้งเดิม ประการที่สองผู้บอกภาษาไม่นิยมชมชอบทั้งรูปแปรใหม่และรูปแปรดั้งเดิม ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการปรากฏของรูปแปรกึ่งกลางน่าจะเกิดจากสาเหตุประการแรกที่ผู้บอกภาษามีความนิยมชมชอบทั้งรูปแปรใหม่และรูปแปรดั้งเดิม เพราะรูปแปรกึ่งกลางมีทั้งลักษณะรูปแปรใหม่ที่มาจากภาษาไทยมาตรฐานและลักษณะรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ผู้บอกภาษาเลือกใช้รูปแปรกึ่งกลางเพราะตัดสินใจไม่ได้ว่าจะใช้รูปแปรใหม่หรือรูปแปรดั้งเดิม จึงใช้รูปแปรกึ่งกลางที่เป็นลักษณะผลระหว่างรูปแปรใหม่และรูปแปรดั้งเดิม อาจมีผู้คัดค้านว่ารูปแปรกึ่งกลางอาจเกิดจากการที่ผู้บอกภาษาไม่นิยมชมชอบทั้งรูปแปรใหม่และรูปแปรดั้งเดิมจึงหันไปใช้รูปแปรกึ่งกลาง แต่มีข้อสังเกตว่าเมื่อไม่นิยมใช้รูปแปรใหม่และรูปแปรดั้งเดิมทำไมจึงหันไปใช้รูปแปรกึ่งกลางที่มีลักษณะผลระหว่างรูปแปรใหม่และรูปแปรดั้งเดิม ทำไมไม่ใช้รูปแปรอื่น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยคิดว่ารูปแปรกึ่งกลางน่าจะเกิดจากการที่ผู้บอกภาษามีความนิยมชมชอบทั้งรูปแปรใหม่และรูปแปรดั้งเดิมมากกว่า

นอกจากนี้รูปแปรกึ่งกลางยังมีการปรากฏในทุกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้ แต่อัตราการปรากฏมากน้อยแตกต่างกันไป แสดงว่ารูปแปรกึ่งกลางไม่ได้เป็นลักษณะเฉพาะกลุ่มหนึ่งกลุ่มใด ยิ่งไปกว่านั้นรูปแปรกึ่งกลางมีอัตราการปรากฏเป็นที่สองรองลงมาจากรูปแปรดั้งเดิมและมีแนวโน้มที่จะได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้นในอนาคตมีความเป็นไปได้ที่รูปแปรกึ่งกลางจะได้รับความนิยมมากที่สุดแทนที่รูปแปรดั้งเดิมที่มีแนวโน้มได้รับความนิยมลดลง

การที่กลุ่มอายุ 31-40 ปีที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาใช้รูปแปรใหม่มากกว่ากลุ่มอายุอื่น และกลุ่มอายุ 21-30 ปีที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาใช้รูปแปรกึ่งกลางมากกว่ากลุ่มอายุอื่น

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษาและจากการสังเกตผู้บอกภาษาในกลุ่มอายุ 31-40 ปี พบว่า คนกลุ่มนี้ยอมรับวัฒนธรรมใหม่ ๆ ที่แพร่หลายมาจากกรุงเทพฯ ได้ง่ายกว่ากลุ่มอายุอื่น โดยเฉพาะภาษา เพราะคิดว่า กรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลางของความเจริญ ดังนั้นภาษาของชาวกรุงเทพฯ น่าจะเป็นสิ่งแสดงถึงความมีเกียรติ มีศักดิ์ศรีและเป็นมาตรฐานที่คนส่วนใหญ่ยอมรับ เพราะฉะนั้นคนกลุ่มนี้จึงพยายามพูดให้เหมือนกับภาษากรุงเทพฯ หรือภาษามาตรฐาน ในการพูดภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชของกลุ่มอายุนี้เป็นการพูดภาษาไทย

ถิ่นนครศรีธรรมราชโดยใช้เสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน ดังเห็นได้จากงานวิจัยนี้ที่กลุ่มอายุ 31-40 ปี ใช้รูปแปรใหม่ในอัตราที่มากกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ ยิ่งถ้าเป็นกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ความนิยมในภาษาไทยมาตรฐานก็มีมากขึ้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้กลุ่มอายุ 31-40 ปีที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา จึงใช้รูปแปรใหม่ซึ่งเป็นรูปแปรที่มาจากภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ อย่างชัดเจน ส่วนในกลุ่มอายุ 21-30 ปีนั้นผู้วิจัยในฐานะที่อยู่ในกลุ่มอายุนี้มีความเห็นว่า คนกลุ่มนี้มีความรักและหวงแหนในวัฒนธรรมท้องถิ่น มักจะต่อต้านวัฒนธรรมใหม่ ๆ ซึ่งภาษาก็เป็นตัวอย่างหนึ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจน และงานวิจัยนี้ได้สนับสนุนความคิดดังกล่าว คือ กลุ่มอายุ 21-30 ปี มีผู้ออกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชมากที่สุด และถึงแม้ว่ามีทัศนคติทางลบต่อภาษาก็ไม่ได้ละทิ้งภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชซึ่งเป็นลักษณะดั้งเดิมเสียทีเดียวแต่นำไปผสมกับภาษาไทยมาตรฐานซึ่งเป็นลักษณะใหม่ และเป็นเพราะว่ากลุ่มอายุ 31-40 ปีที่มีทัศนคติทางลบนิยมใช้รูปแปรใหม่ในอัตราที่สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ดังนั้นกลุ่มอายุ 21-30 ปีที่มีทัศนคติทางลบจึงต่อต้านทำให้ใช้รูปแปรกึ่งกลางสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ อย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาการแปรของ [ɛ] ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษา โดยใช้บริบทภาษาไทยมาตรฐานในการเก็บข้อมูล
2. ควรมีการศึกษาการแปรของ [ɛ] ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ตามตัวแปรทางสังคมอื่น ๆ ว่าจะมีความสัมพันธ์กับตัวแปรใดอีกบ้าง
3. ควรมีการศึกษาการแปรของหน่วยเสียงสระอื่น ๆ ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช เช่น ศึกษาการแปรของ [ɔ] ว่าผลที่ได้แตกต่างจากการแปรของ [ɛ] หรือไม่ เป็นต้น
4. ควรมีการศึกษาการแปรของ [ɛ] ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดอื่น ๆ ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษา เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับจังหวัดนครศรีธรรมราช